

CENACLUL FANZIN
artZONE S.F.

NR.2/2021

CUPRINS

- Scrisoare din spațiu de Monica Smeu - pag.3
- Întâi va fi Goodwill de M. Șt. Cărbunaru - pag.6
- Reprezența de Maria Teodora Popescu - pag.8
- Pe Lună plină de Gabriel Leonard Sîrbu - pag.10
- Vecinii de Mircea Cărbunaru - pag.12
- Căderea de Monica Smeu - pag.19

Despre fanzin și autori (2)

Momentul cel mai dificil pentru o publicație tânără nu îl reprezintă lansarea primului număr ci apariția celui de-al doilea. După ce entuziasmul debutului se stinge, realitatea arată dacă acea publicație are un rezervor creativ pentru a scoate și alte numere. Iată că Fanzinul ArtZONE SF&F a ajuns la numărul al doilea, iar continuitatea sa este mai puțin pusă la îndoială.

Cuprinsul aduce texte noi, din alte zone de expresie literară SF. Acest număr este conectat, poate, mai mult la registrul "science" decât "fiction", comparativ cu primul număr. Beneficiem în continuare de aportul talenților autorilor care au deschis primul fanzin (Maria Teodora Popescu, Mircea Ștefan Cărbunaru, Gabriel Leonard Sîrbu) dar și de prezența unei debutante la fel de talentată, Monica Smeu, încă elevă de liceu, aspect ce reiese prea puțin din calitatea și maturitatea scriiturii sale.

Dincolo de autorii în plină afirmare, am redeschis ușa mai experimentaților autori de la fostul Cenaclu SFera, "veteranilor", printr-un text semnat de Mircea Cărbunaru. În acest fel realizăm o frumoasă punte între generații. Mulțumim pentru sprijin, Asociației Culturale "ArtZONE" și Bibliotecii Județene "Panait Istrati Brăila.

Scrisoare din spațiu

de Monica Smeu

Draga mea Demeraire,

Poate nu mă crezi, dar ghinionul mă urmărește aici, departe de casă. Faptul că am plecat fără să te anunț, în această călătorie, nu mi-a asigurat un bilet la clasa întâi pentru viața de apoi. Te rog să mă ierți. Nu știu dacă eu sau tu suntem de vină sau dacă totul se întâmplă pentru că mama m-a vândut în copilărie unor mutanți neprietenoși în schimbul unei sume frumoșele de bani. Da, eram și atunci atât de diferit față de ceilalți copii de pe Pământ. Undeva între toate astea s-a pierdut și norocul meu.

Mai deunăzi zburdam alături de tine într-un univers paralel paradiziac, iar azi dorm într-un sac soios, în patul unei cabine spațiale strâmtă cât o cămară. Îmi aduc aminte foarte clar prima noastră ploaie de meteoriți. Erai atât de frumoasă și îți străluceau ochii ireal. Avei obrazul lipit de pieptul meu și erai uimită. Comete dezintegrate brăzdau cerul în mii de fâșii înflăcărâte. Cine ar fi crezut că aceste corpuri cosmice, care aduc bucurie și admirație, pot aduce în egală măsură și tristețe, căci o bucățică dintr-o cometă a lovit racheta noastră și plutim în derivă. Acest lucru nu ar fi fost atât de rău dacă am fi murit, dar suntem vii și ne chinuim.

Becul roșu al bateriei aparatului de emisie nu mai conține să clipească în întuneric. Probabil nu vei mai auzi nimic despre mine prea curând. Batoanele nutritive abia ne vor ajunge pentru câteva săptămâni, iar oxigenul... nu pot să mă gândesc. Cu toată tehnologia de care dispunem nu știm unde ne aflăm. Există puține șanse să fim descoperiți, dar am găsit o planetă cu atmosfera respirabilă. Am putea naviga acolo, înainte să se termine aerul respirabil din navă. Mă cheamă comandantul. Revin...

Vesti bune. Astăzi nava asolizează. Sunt de serviciu pe punte. Te caut când terminăm.

Suntem la sol. Ecosistemele acestei planete par asemănătoare cu cele de pe Pământ, doar că aici e liniște, e straniu de multă liniște. O păclă se întrezărește peste ceea ce putem numi orizontul apropiat. Trunchiuri falnice se înalță spre cer, dar nu putem vedea frunzele. Sunt și locuri cu stânci, roci, pietre, peșteri, scobituri în pământ, n-ai zice că e locuită dar oricât am umblat n-am găsit nici urmă de viețuitoare, doar vegetație mută.

Câțiva colegi trudesă să repare motorul, deși pare în zadar. Nu pot accepta faptul că nu se vor mai întoarce în sânul familiilor. Mi-am

acceptat soarta și îți mărturisesc că nu-mi este frică de moarte, chiar dacă e aproape. Ne-a mai rămas o singură scăpare: prin criogenizare. Privesc disperarea din ochii lor și în mod cinic sunt indiferent. Le e frică de faptul că nu se vor mai trezi din stază.

Te iubesc, draga mea și știi că mă urăști, dar ce pot eu să fac?

Al tău,

J.

Racheta intră pe orbită cu doisprezece minute mai târziu decât se anunțase. Toți aveau centura pusă și se țineau strâns de brațele scaunelor. Majoritatea țineau fălcile încheștate de frica unui impact devastator care să le sfărâme oasele. Toată lumea știa că nu existau mulți medici pe Lună.

J. era uluit de viteza rachetei și știa că va mai crește. La ce bun această adrenalină, când mintea lui era încă beată de miros de trandafiri, iar gândul îi stătea la un trup plâpând, la un chip suav, la un suflet cald, pe care credea că îl pierduse definitiv? Nu... el a ales să-l piardă, să-l părăsească pentru a-și îndeplini visul.

Buza de sus începuse să îi tremure. Putea fi o presimțire, poate una bună.

Pe Pământ, în patul său cu cearșafuri albe, cu bucle blonde și trăsături suave, cu pielea albă și ochii de un verde crud ascunși sub pleoape, dormea Demeraire. Obrajii

plini erau ușor îmbujorați, iar buzele întredeschise. Se răsuci cu siguranța că lângă ea va găsi un trup cald, dar patul era rece și gol. Cu inima cât un purice își continuă căutarea, dar rezultatul era același. Ochii i se umplură de lacrimi pentru că știa exact ce se întâmplase, doar că întotdeauna sperase că nu va fi așa, ci... altfel. Nici nu mai avea curajul să-și imagineze cum ar fi vrut să fie. Toate scenariile i s-au șters din minte. Îi era rușine că a avut curajul să-și imagineze așa ceva, de parcă simplul ei gând ar fi fost un păcat prea mare.

Cu pași nesiguri se îndreptă spre birou. Avea capul în palme și lacrimile i se scurgeau fără încetare de când se trezise din somn. Încă era îmbrăcată cu rochia din seara precedentă dar era prea obosită să-și mai pună

întrebări, mai ales cele care începeau cu "de ce?". Multe dintre ele păreau să fi fost retorice. Prinse spătarul scaunului și privirea încetoșată îi căzu peste mesajele din tabletă. Doar unul singur o interesa și pe acela îl deschise. Citi tot, iar la sfârșit, după ce văzu semnătura, secundele se încărcară cu priviri pierdute în gol.

Ascunsă în perete, după o ușă de fier ferecată cu un lacăt, se găsea arma. Inima îi tresări pentru că întrezărea o singură soluție. Lacătul căzu, iar ușa se deschise cu un scârțâit. În acel moment nu mai exista nimic, doar ea și... alegerea ei. Acum avea oțelul rece în mână. Știa exact ce urma să facă. Era cel mai bine așa. Nu avea să mai sufere, inima i-ar fi fost adormită pentru totdeauna.

În oglindă își vedea fața palidă, iar lacrimile i se scurgeau pe obraz. "Nu fi tristă.", își zise. Inspiră adânc, o dată, de două, de trei. Liniște. Pe frunte îi zvâcnea o venă, iar mâna cu arma îi tremura la tâmplă. Avea dorință, dar nu avea tărie. Apăsă pe trăgaci, dar nu spre ea, ci spre cea din oglindă. Dușmanul ei. Oglinda se transformă în bucăți de sticlă, iar fata se trânti în genunchi, peste ele. Sângele cald și roșu se împrăștie pe podea. Strângea în pumn o bucată ascuțită de sticlă, ca un pumnal ucigător ce putea aduce o moarte incert de lentă. Ultimul său gând. Mai bine trăgea cu pistolul.

Întâi va fi Goodwill

de M. Șt. Cărbunaru

Zăhărel încerca să crească nivelul presiunii.
— Ce naiba are?
Strânse câteva valve. Limba roșie a manometrului începu să se-ncline spre dreapta, dar nu reuși să treacă de trei atmosfere. Căută și în spatele unui panou fals. Cu vârful degetelor simțise forma subțire a unui furtun care atârna necorespunzător.

— L-am găsit! Toate ițele astea...

— Patruzeci de cenți, ții minte?

— Țiiin. Te-au păcălit! De la Stanley îți luai și rezerve și nu sărea atât de des. Probabil a ieșit când am trecut peste grohotișul ăla...

Întinse mâna după panou, dar parcă locul strâmt îi bloca orice posibilitate de a remedia situația. Încercând să prindă furtunul, își propti fața în panou, privind spre flăcările din spatele sticlei groase a ferestrei de vizitare a cazanului. Era un cazan mic, dar care putea susține furgonul la viteze considerabile.

Simțise mușchii umărului cum se întinseră, ca și când cineva ar fi vrut să rupă o cârpă ponosită. Prinse tubul și făcu legătura. Flăcările reveniră la culoarea aurie.

— Cum stăm?

Furgonul construit din lemn și ranforsat cu tije, bârne și plăci metalice își recăpătase vlagă. Întâi tremurase, ca și când ar fi avut frisoane, apoi se stabilizase, rulând din ce în ce mai repede. Aburul circula mai bine prin țevile îmbrăcate de traversele atent tăiate, ca veșmilete celor bogați, în atelierele de croitorie a marilor orașe de pe coastă, pufăind ronduri albe

și pufoase prin hornul ornat cu guler de alamă, pe care erau inscripționate inițialele proprietarilor.

— Tată, ar trebui să mai ungem roțile din spate! Acum aud mai bine.

Un alt vehicul trecu în viteză pe lângă ei. Vizitiul îi „biciuia“ motorul. Putură auzi injurăturile cârmaciului ce însoțeau șuieratul din ce în ce mai zgomotos al aburului ieșind prin gura sistemului de evacuare. Tatăl privi în urmă. Celelalte furgoane și căruțe se apropiau cu repeziciune.

Praful ridicat îi îngreuna vizibilitatea.

— Zăhărel, aruncă-ți o privire prin fereastra din spate.

Colb și căruțe. Motoarele turate și forme unei stafii ce-i urmărea. Călca greu, aruncându-și brațele pe lângă corpul mătăhălos. Fata miji ochii. Statura stafiei era încă neclară. Stătea ascunsă în norul gălbui ridicat de caravană, apoi o bubuitură surdă și un furgon zbură în lături împrăștiindu-și componentele în câmpie, precum măruntaiele unui animal sfâșiat de un prădător nemaivăzut. La scurt timp conținutul cazanului se revărsă într-un con mare de foc, înghițând furgonul distrus și vizitiul.

— Tată?! strigă fata.

— Rahat, pleacă de acolo! Asta ne trebuia acum... Crescu presiunea. Motorul fornăia zgomotos.

Brațele fantomei se bălăngăneau ritmic.

Umbra prinse de astă dată coviltirul unei căruțe ce se mișca mai greu, datorită

motorului mic. Sfâșie pânza și rupse coastele care-i susțineau prelata groasă. Atunci Zăhărel reuși să vadă exact ce îi urmărea.

— Îți zic să pleci de acolo! strigă tatăl din nou.

Stafia avea corpul blănos, gârbov, brațele mari și capul imens, de bizon.

— Bătrânul Burly...

— Nu avem destulă putere, Zăhărel, când îți zic pornește supra-alimentarea!

Burly pufnea și mugea, acoperind din depărtare troncănitul vehiculului. Ultima dată când îl văzuseră se întâmplase în urmă cu o lună, la mai bine de o sută de kilometri spre sud. Nu s-au gândit că ar putea reveni în acele câmpii atât de devreme. De fapt, chiar atunci când Obediah, tatăl lui Zăhărel, se hotărâse să îi predea comanda fiicei sale, își adusese aminte că sezonul de împerechere de-abia începuse. O greșeală de începător, putea spune. Căci, atunci când călătorești spre Vest, primul lucru de care trebuie să ții cont, în afara cunoașterii limitelor teritoriului fiecărei specii indigene, este să le știi obiceiurile și perioadele de împerechere.

— Asta ne-ar mai trebui acum, să dăm de viitoarea lui soție, spuse bărbatul mai mult pentru sine.

Vocea lui Zăhărel devenea din ce în ce mai stridentă.

— Acum? Ce fac?

— Nu încă...

Pe rând, celelalte căruțele îi depășeau, iar Burly nu părea să fi încetinit.

— Tată?!

— Acum!

Mai mult cărbune și aer intrară în cazan, doar prin angajarea unei manete. Numai decît, aburul fu pompat cu putere în venele motorului. Temperatura crescuse vetiginos. Ca o inimă odihnită, blocul motor în doi timpi funcționa mai bine, prinseră avânt. Se apropiau din ce în ce mai iute de capătul tot mai vizibil al drumului ce brăzda o colină în depărtare. Burly își încetini pasul grăbit. Într-un final se opri, mugind și lovind pământul cu pumnii. Scăpaseră de un

necaz, dar nu se bucuraseră, fiindcă știau că drumul spre Goodwill le putea pune multe piedici și nici de acolo mai departe. Pe moment era de ajuns să-l știe pe bătrânul Burly lăsat în urmă. Monstrul se întoarse către stricăciunile făcute caravanei și la câmpiile pe care le deținea, căci toate acele ținuturi erau ale lui și ale celor ca el, vechii nativi ai Vestului.

Trecură colina și râul din vale.

— A fost cât pe ce. De ce nu ne-am grăbit? întrebă cu mânie

stăpânită Zăhărel.

— Mașina noastră nu este de primă clasă. Pot apărea mereu probleme...

— Tot nu mi-ai răspuns.

— Chiar și acum vrei să te grăbești.

Fata se așeză lângă tatăl ei și îi spuse mai blând.

— Să știi că încă sunt supărată.

— Nu mă miră. Obediah se întoarse spre ea zâmbindu-i cald.

— Cât mai e până la Goodwill?

— Trei zile, apoi ne vom trage sufletul și vom face îmbunătățiri.

— Câte lucruri vom putea afla după aceea... Vom cunoaște până unde se întind pământurile acestea și poate, așa, vom ajunge acasă.

— Acasă? Ne-am născut aici. De generații „acasă” este aici, zise arătând cu capul spre întinderea din fața sa.

— Dar n-ar fi bine să știm cum este acolo?

— Întâi va fi Goodwill.

REPRE ZEN TAȚIA

de Maria Teodora Popescu

Era una dintre acele dăți în care umbrele nopții se ondulau ca niște panglici lungi și răzlețe, precum cele folosite de atlete la reprezentații. De fapt, ele chiar se ondulau de unele singure, fără ca cineva să le atingă. Erau colorate în roz și albastru pastel și luceau sinistru în albastrul întunecat al miezului nopții. Pe ici și colo, se auzeau foșnete, ca și cum zeci de pași s-ar fi pitulat prin ungherele pustii ale ringului întunecos, care mirosea a fân și a elefant.

Deodată, cortul imens, colorat în roșu și alb, fu străbătut, la început, de un râset subțire care părea, mai degrabă, scheunatul ascuțit al unui pui de câine plouat. De fapt, cortul arăta ca și cum ar fi fost pictat în nuanța unui măr putred căzut pe un pat noroit de zăpadă. Apoi aerul se îmbrăcă într-un plâns care se revărsa transfigurat într-un urlet asurzitor, ca strigătul unui om pe moarte, chinuit de o durere profundă, lăuntrică...

— Nu mi-a ajuns spectacolul. Seara aceasta va fi incendiară! străluci un rânjet sinistru printre nodurile pânzei întunericului, undeva în mijlocul

ringului.

Fără știre, reflectorul alb se deschise cu un pocnet, lumina coborând drept, ca un con lăptos format din fâșiile translucide ale unui giulgiu sclipitor. Praful începu să plutească în aer, ca și cum ar fi fost acționat de o forță nevăzută.

— În seara aceasta va fi un mare spectacol! răsună, din nou, acea voce bărbătească, fierbinte, joasă, care reușea să trezească orice suflet amorțit.

Rânjetul plutea în aer ca un fluture de molie în lumina ireală a reflectorului. Pe urmă, se materializă în grabă, o siluetă neagră, de fum. Sau poate, acestea erau umbrele care se adunaseră la unison pentru a putea zămisli o arătare fabuloasă. În realitate, părea că se ridicase, ca din pământ, un bărbat înalt și suplu, cu un joben pe cap, îmbrăcat în frac, încălțat cu pantofi atât de special concepuți încât fiecare pas îi era anunțat de câte o bufnitură surdă, ca de tobă. Distinsa apariție avea un baston lucios ca apa unui lac în miez de noapte, dar cu vârful de culoarea norilor pufoși și albi din miezul zilelor de vară, pe care se sprijinea și îl mânua, ca și cum ar fi ținut în mână o sabie lungă cu ajutorul căreia străpungea aerul și haurile joase ale pământului.

După ce bătu de câteva ori din picior, ridică bastonul înspre tribunele părăsite și ruginite:

— Să înceapă spectacolul!

Numaidecât, sute de perechi de mâini cu încheieturi însângerate apărură în gradenele dezolante și începură să aplaude.

Apoi, printr-o ploaie aurie de confetti, două leagăne coborâră din tavan. Pe acestea erau așezate două balerine scheletice, îmbrăcate în tul sclipitor, de culoarea roz pal a vatei de zahăr. Imediat ce ajunseseră la câțiva coți deasupra solului, cele două și-au proiectat trupurile străvezii în aer, rotindu-se de câteva ori, apoi au coborât la pământ, în șpagat, cu mâinile lungi și albe ridicate deasupra craniilor care luceau misterios în lumina reflectorului.

— Bravo, dragele mele, anunță vocea șuierătoare, de vulpe viclană. Din nou, rânjetul sclipi pe chipul întunecat al bărbatului fără identitate din mijlocul ringului.

Două lansatoare de artificii se aprinseră cu zgomot. Întreaga cupolă a cortului se lumină într-o frumoasă nuanță de

galben, care se intensifică treptat și se metamorfoză în culoarea intensă a unui bostan copt, apoi se înroși precum cerul la apus. Vâlvătăile roșcat-aurite ale artificilor păreau să nu rămână fără viață, ba chiar se alungeau, secundă cu secundă, amenințând să îmbrățișeze fierbinte acoperișul. Un snop de scânteii, reușiră să planeze și să ajungă pe țesătura dungată a cupolei, mistuind-o. Pe urmă, altele le urmară, aprinzând vârful conic al cortului.

— Foarte bine! rânji umbra și pocni din degetele cu falange lungi cu vârful ascuțite, ca niște gheare tăioase și însetate de sânge. Cele două balerine sinistre aduseră două bidoane mari, de culoare stacojie.

— Spectacolul abia a început, magia continuă! Asistentele mele vă vor oferi ceva... incendiar, scuipe sarcastic înspre aglomerarea plutitoare și fantomatică de întuneric. Le făcu semn scheletelor să arunce peste publicul funest lichidul arămiu din bidoane.

Benzină.

Mulțimea de palme păru să prindă viață din nou deși, le aștepta, deopotrivă, o nouă condamnare la moarte.

Flama din înălțime fu chemată instantaneu de licoarea vărsată peste gradene, ca un șarpe hipnotizat de cântecul unui fluiet magic.

— Nu-i așa că-i minunat? străbătu strigătul maestrului de ceremonii prin văzduhul plin de fum.

— Ești genial, maestre! scârțâira cele două schelete, ale căror oseminte trosneau prin ring. Ne place atât de mult!

— Așa nu ne mai este frig, șuieră un elefant care ieși de după cortina de sub loja orchestrei, împreună cu puiul său carbonizat.

Urechile-i erau deja în flăcări, fluturându-le prin aer ca aripile unui fluture monarh zdrențuit. Părea să nu-l deranjeze acest lucru. Nici palmele plutitoare care fremătau bucuroase și clămpăneau în atmosfera incendiară, nu păreau să se teamă deși se transformau, pe rând, în scrum, la fel ca întreaga

sală.

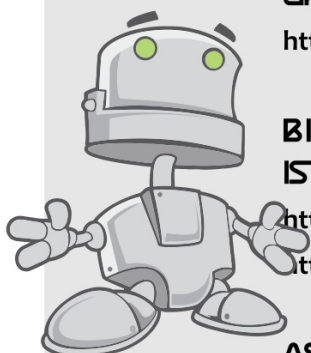
— Și nouă ne place foarte mult! răspunseră alte zeci de voci invizibile din tribune.

— Foarte bine! Mă bucur, dragilor! se porni hohotul din înălțimi al bărbatului fără chip.

— Ești un adevărat geniu al răului, maestre, chiuiră câteva voci feminine.

Pe neașteptate, cu un alt pocnet din degete dezvelite de carne, totul se făcu scrum și dispăru în adâncimile întunericului. În urmă, rămaseră doar schelele de fier, carbonizate și ruginite, care susținuseră, cândva, cupola cercului Machiavelli, ars în întregime, în urmă cu foarte multă vreme.

Se spunea că în fiecare an, la aceeași dată, au loc reprezentații fantomatice la care participă toți cei care nu s-au putut salva, adică magicianul, balerinele, elefanții și o parte din public, aducându-le aminte oamenilor de marea țară a cercului de altă dată.

Link-uri utile:

GRUPUL ARTZONE SF

<https://www.facebook.com/groups/ArtZONE.SF>

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ „PANAIT ISTRATI” BRĂILA

<https://www.bjbraila.ro/program/>

<https://140.bjbraila.ro/>

ASOCIAȚIEI CULTURALE ARTZONE BRĂILA

[https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-](https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208/)

[ART-ZONE-693493974115208/](https://www.facebook.com/Asociatia-Culturala-ART-ZONE-693493974115208/)

PE LUNĂ PLINĂ

de Gabriel Leonard Sîrbu

Robert făcea tot posibilul să meargă spre platforma de îmbarcare fără să șchiopăteze. Nu era deloc ușor, mai ales că rana de la piciorul stâng era recentă, dar cum orice problemă medicală ar fi dus la amânarea drumului spre colonia lunară, făcea tot posibilul să o mascheze. Rana o căpătase acum două zile, în timpul petrecerii de adio. Petrecerea pe care o organizase se dovedise mult mai populară decât intenționase. Apăruseră atât de multe persoane necunoscute acolo încât cabana pe care o închiriasse se dovedise neîncăpătoare. Multe cupluri, așa cum făcuse și el, se mutaseră afară în aerul curat de munte. Ana, o tânără pe care o cunoscuse cu doar câteva ore înainte, era fermecătoare și dornică să îi asculte planurile pe care le avea, odată ajuns în colonia lunară.

– Și totuși nu este periculos acolo, dacă se întâmplă ceva cu domul? întrebă Ana timidă.

– De fapt peretele nu este chiar un perete, a fost gândit precum un fagure. Perete-fagure, așa i-a spus cineva și numele a prins. Fiecare perete este susținut de o structură în formă de fagure, astfel că dacă există un accident nefericit, problema este limitată doar la o singură alveolă ce nu va lăsa ca ruptura să afecteze alte alveole. Totul este controlat și minimalizat pentru a preveni un accident major. Pe lângă toate acestea, fiecare perete exterior este dublu tocmai pentru a preveni decompresia.

– Oau! Nu am mai întâlnit pe nimeni până acum să îmi spună atâtea lucruri

despre... pereți. Probabil că te pasionează mult colonia lunară.

– Știu multe deoarece peste două zile voi ajunge acolo și acesta va fi jobul meu, întreținerea și intervenția integrității domului. Știu că sună complicat dar de fapt nu este și pe lângă toate acestea e foarte bine plătit.

Robert îndrăzni să își așeze o mână după umerii ei iar ea îl luă de mijloc. Cei doi se sărutară la lumina lunii pline ce arunca un voal argintiu peste întreaga pădure.

– Hai să ne plimbăm prin pădure și să îmi mai povestești despre Lună, spuse ea.

Una din cerințele petrecerii sale retro era ca toată lumea să își dezactiveze temporar implantul ce asigura fluxul continuu de informații. Robert se bucura de decizia luată deoarece acum avea ocazia să aibă parte de

o liniște ce se putea găsi doar în doi. Încet se pierdură în desișul pădurii, așa cum făceau milioane de alți tineri înaintea lor, încă din timpuri imemorabile.

– E frumos aici, e atât de multă liniște.

– Suntem doar noi și luna.

Cei doi se îmbrățișară timid, apoi după o secundă de gândire urmă un sărut pasional având ca martori doar luna și luminișul în care se opriseră. Vântul făcea copacii să foșnească. Cineva gemu încet.

– Cred că mai este cineva aici.

– Probabil, este o noapte minunată. Să vedem cine! spuse Robert mergând către sursa zgomotului.

În lumina luni două umbre se tăvăleau prin crengi și frunze uscate.

– Geo tu ești? Spuse Robert regretând că a lăsat dispozitivul de vedere nocturnă în cabană pentru a sporii aerul de autenticitate al petrecerii retro.

Cei doi încremeniră în timp ce Robert se apropia evident distrat de situația creată. Timpul parcă se oprise brusc și pentru o secundă totul încremeni. Realiză că ceva nu era în regulă. Ana se întoarse și fugi pe cărare. Aerul deveni mai dens și simți cum acesta se electrizează. Un mârâit. Ceva sări brusc către el. Gheare. Colți i se înfipseră în picior. O blană îi trecu prin fața ochilor. Adrenalina îi cuprinse tot corpul și instincte ce habar nu avea că le are, preluară controlul. Sări în lateral, scoțând un strigăt venit de nu se știe unde. Doi ochi sângeri îl priviră amenințător. Strigă iarăși către ei, pentru a-și intimida adversarul nevăzut. O pereche de colți alb-gălbui rânjiră amenințători. Ani de evoluție dispărură într-o clipă și, reîntors către instinctele sale animalice, lovi pământul din fața sa cu piciorul, ridicând mâinile în lateral pentru a părea mai mare și urlă din nou la amenințarea din fața sa. O coadă stufoasă și întunecată dispăru printre copaci, urmată imediat de un urlat ce îi îngheță sângele în vine. Piciorul stâng îi sângera

abundent, dar Robert nu observase acest lucru, adrenalina preluând controlul momentan și ducându-l într-o stare vecină cu transa.

– Sângerezi, spuse Ana ce revenise după el împreună cu câțiva colegi.

– Ce? Unde?

– Piciorul tău sângerează, te-a mușcat.

– Sunt bine, e doar o zgârietură, spuse Robert revenind încet către lumea pe care o cunoștea.

Spre deosebire de navele turistice, cele care transportau personal ofereau condiții mult mai economice. Așa că Robert trebuia să împartă cabina cu un alt muncitor de la departamentul de întreținere. Acesta urma să se ocupe de sistemul de comunicații, lucru despre care vorbea încă de când intrase în cabină. Cu toate că tehnologia avansase considerabil, cei 387400 kilometri pe care nava trebuia să îi parcurgă tot erau necesare, undeva la 30 de ore. Bineînțeles că în tot acest timp turiștilor probabil că li se serveau meniuri speciale cu tematică „lunară”, cu toate că pe Lună se cultivau doar culturi aduse de pe Terra, dar erau bineînțeles influențate de condițiile specifice. Personalul nu primea astfel de meniuri. Două mese la intervale destul de lungi erau tot ce primeau, dar Robert nu dorea să mănânce. O stare de „neliniște” îi crea o stare de agitație continuă, iar discursurile interminabile ale colegului de cabină nu ajutau la nimic.

– Problema principală de întreținere a antenelor de telecomunicații este, după cum probabil știi praful lunar. Fiindcă luna este lovită destul de des de asteroizi praful se ridică și normal că este atras de lucrurile metalice mai ales dacă acestea sunt încărcate electrostatic, precum antenele...

O mâncărime porni de pe șira spinării și urcă spre creier, Robert se simțea incapabil să se scarpine, deoarece acesta venea pe interiorul

craniului. Se simțea bolnav.

– Spunea un prieten de al meu că antenele sunt principala treabă a celor de la mentenanță. Știu că există schimburi periodice care ies în afara domului, doar să le curețe de praf. Muncitorii se feresc să iasă mai ales pentru că trebuie să treacă prin procesul de îmbrăcare a costumelor etanșe despre care se spune că sunt foarte incomode. Eu unul nu am nici un fel de problemă cu asta.

Vederea i se încețoșă și simți că ochii îi ard în cap. În mod sigur avea febră. „Oare care erau simptomele turbării?” se întrebă el. Va trebui să treacă neapărat pe la infirmerie pentru un vaccin antirabic.

– Nu arăți prea bine. Să chem pe cineva?

Costumul părea neîncăpător și începu să se rupă pe la încheieturi. O durere îi sfâșia trupul, de parcă era rupt în bucăți și apoi pus din nou la loc. Strânse cu putere din dinți, colți. Se încordă și urlă.

– Stai omule că am aterizat. Mă duc să chem pe cineva să te ajute.

Smulse bucăți din costumul acum mult prea mic, dezvăluind o blană gri deasă. Lovi scaunul care cedă în fața forței sale. Cu ghearele sfâșie costumul și odată cu el și gâtul colegului său. O febră violentă îi cuprinse mintea și lovi cu

putere ușa compartimentului care căzu deformată pe podea. Cineva țipa. Altcineva deschise ușa navei pentru a lăsa o echipă medicală să intre. Cu o forță supraomenească îi puse la pământ mușcând din unul, fracturând coloana vertebrală a altuia. Sânge. Țipete. Uși gândite să reziste la presiune cădeau sfărâmate. Instincte animalice răvășeau totul în jur. O alarmă sună undeva ritmic în timp ce întregul dom fu inundat de o lumină roșiatică. Zgomotul îl înnebuni și mai tare. O

echipă de intervenție înarmată doar cu tonfe electrice încercară să îl doboare la pământ. Un val de furie îi întunecă orice urmă de rațiune și totul se transformă în roșu aprins precum lumina ce scâldea întreg domul. Echipa de comunicații încerca să ia legătura cu Pământul dar antenele funcționau întrerupt din cauza interferențelor create de praful lunar. Un urlat fu tot ce se auzi prin canalul de telecomunicații, înainte ca liniștea să se așternă pe întreaga colonie lunară.

grafică de
Roberto Tânăsache

VECINII

de **Mircea Cărbunaru**

„...Căci toate ce se văd și par
Sunt un vis într-un vis doar“
(E. A. Poe)

În fața casei erau doi platani care aruncau o umbră firavă. Acolo, pe o bancă improvizată din patru pari înfipti în pământ și o scândură înnegrită de soare ori de ploi vechi, îi plăcea să petreacă ceasuri întregi în amiezile arzătoare de vară când orizontul vibra odată cu vălătucii de căldură aruncați în aer de pământul încins și sterp, dar mai ales în nopțile senine de vară când privea cu nesaț, în depărtare, stelele strălucitoare adunate în forme sclipitoare cărora încerca să le descifreze semnificația.

Timpul trecea greu. De când cu epidemia, nici un fermier nu mai avea voie să-și părăsească proprietatea. Orașele fuseseră închise, dar propaganda oficială, de câte ori avea prilejul, la radio și în ziarele care veneau cam de două ori pe lună, îi tot presa în legătură cu „datoria patriotică“ de a pune toți umărul la salvarea milioanei de orașeni înfomețați și decimați de boală, de parcă numai fermierii rămăseseră

motorul societății și singura soluție a crizei.

Peste toate acestea, fermierii trebuiau să înghită măsuri aspre de prevenție și de izolare, dar și multe alte privațiuni care îi țineau doar la nivel de subzistență. Fiecare fermă devenise o mică cetate ferecată, ruptă complet de lume. Din păcate, trăind atât de mult în această solitudine impusă, pierduse șirul zilelor de carantină. I se părea că așa fusese de când lumea.

Senzația era creată și de faptul ca nimeni nu pleca și nimeni nu venea. Poate cu excepția convoaielor comerciale săptămânale, alcătuite din șase-șapte camioane militare, pline ochi, care treceau pe la fiecare fermă și ridicau sau lăseau marfă: piese de schimb, semințe, unelte, combustibili și tot ceea ce mai cereau fermierii, iar în locul lor încărcau produse agricole și alimente pregătite primitiv, ca în toate gospodăriile mici, tradiționale. Nu negociau, nu comentau nimic, doar

descărcau și încărcau mărfuri, apoi o ștergeau repede, tăcuți și necooperanți.

Situația era foarte enervantă fiindcă la toată lipsa de informare se adăuga și atitudinea distantă, agresivă, a însoțitorilor de convoaie, îmbrăcați în combinezoane medicale ermetice și căști cu vizete fumurii. Nici naiba nu știa cum arătau, însă odată tot a încercat să afle, folosindu-se de un șiretlic ticluit cu mult timp înainte să vină convoiul. S-a așezat aproape de unul dintre ei și când l-a văzut că are mâinile ocupate cu o ladă plină de legume, a apucat de geamul fumuriu al căștii și l-a ridicat cu îndrăzneală.

➔ Omul era însă perfect instruit. În clipa următoare lada zăcea cât colo, iar militarul avea deja capul întors și fața acoperită cu palmele înmănușate. Urlă în aparatul de comunicare de la antebraț câteva comenzi scurte și imediat își făcură apariția doi haidamaci în combinezoane negre, cu bastoanele de cauciuc în mâini. Abia a scăpat din mâinile lor. Incidentul îi lăsase un gust amar, nu pentru că încasase câteva bastoane și nici pentru că riscase să se contamineze, ci pentru că sistemul se folosea de ei și de munca lor, dar nu le oferea măcar o fărâmbă de înțelegere și umanitate care să le facă viața mai ușoară. Oftă și alungă din minte amintirea acelei întâmplări...

Își văzu băieții isprăvind treaba și scoțând mânușile de lucru. Era vremea mesei. „Fir-ar ei să fie, erau ca un ceasornic când venea vorba de mâncare“, se amuză în sine sa. La ora unu era masa, la ora unu îi vedea că își fac apariția. Ținea însă mult la copii dar știa că nu le placea să muncească fizic. Cam aveau apucături de orășeni crescuți în puf, cu toate că amintirile despre orașul din apropiere erau vagi și cețoase. Poftim, acum se spălau meticulos pe mâini nu doar fiindcă era epidemie. Se strâmbau cu dezgust când își priveau palmele, de parcă râniseră la porci. De unde porci? Îi luaseră demult soldații cu vizete fumurii. Cică puteau fi purtători... Hai, porcii ca porcii, dar și celelalte animale, păsări, tot.

Nici nu mai știa cum arăta ferma atunci, pe vremea când creștea și animale, de parcă-i turnase cineva o pâclă neagră pe creier. Dar era mai bine așa fiindcă cele interzise rămâneau neștiute dacă nu se gândeau la ele. Legume, cereale, fructe, asta era tot ce aveau ei voie.

Unul dintre cei doi băieți îi făcu semn să vină și el la masă. Intră în urma lor și se așază în fața unei farfurii de inox, cu marginea îndoită. Nimeni nu scotea un cuvânt, doar lingurile se auzeau zăngănind în vasele metalice uzate. De-asta arătau folosite. Când le era foame, stingeau, nu alta... În câteva minute blidele

erau deja goale. Urma al doilea fel de mâncare și cu toții se rezemaseră de spătarele scaunelor de lemn, așteptând ca unul dintre ei să ia inițiativa și să aducă vasul fierbinte de pe foc. În aer plutea nu numai mirosul tocanei de ciuperci ci și o tensiune inexplicabilă. Simțeau toți asta.

— I-am văzut pe cei din vale, rupse tăcerea fiul cel mare în timp ce își umplea blidul din față, abia adus de fratele cel mic. Și-au ridicat o seră nou-nouță...

În mod clar, era complet neinspirat să pornească o astfel de discuție, știind foarte bine că pentru tatăl său acesta era al doilea subiect sensibil, după cel al soldaților din convoaiele comerciale.

— Acum suntem la masă! rosti apăsător tatăl, lovind cu pumnul osos și firav în scândurile unsuroase ale mesei. Pur ➔

și simplu îi ura pe cei din vale. Cum adică, veniseră de numai cinci luni, iar în locul ruinii vechii ferme ridicaseră două aripi de clădire, de toată frumusețea, iar treaba cu noua seră pusese capac peste toate. Cine naiba erauăștia de reușiseră, pe timp de carantină severă, să ridice o seră în numai câteva zile? De unde materiale și bani? El muncea pe brânci și în trei ani, de când cu epidemia, nu reușise măcar să dea o mână de vopsea peste scândurile vechi ale casei, însă pentru veciniiăștia parcă nu existau reguli sau legi, gândea înveninat fermierul.

Era convins că o ducea mult mai bine înainte, dar nu prea își mai amintea cu precizie în ce fel și cât de bine, de parcă îl prostise căldura. Știa doar că ori de câte ori se gândea cum era în trecut îl copleșea o senzație de plăcere, de satisfacție și împlinire. Nu simțise niciodată nevoia să își pună întrebări până când veniseră veneticii din vale să-l sfideze pe el, fermier cinstit, care respectase la literă toate legile și restricțiile idioate ale carantinei.

Nu mai putea mânca. Străinii ăia îi stăteau ca un os în gât și cum să-i convină când toate convoaiele comerciale opreau mai întâi la vecini, iar ei primeau doar ce le trecea lor printre degete? Probabil firimituri. Parcă îl vedea pe șeful de convoi consultându-i

lista prin vizeta lui fumurie, apoi gesticulând răspunsuri mute din mâini: „asta n-avem“, „asta s-a terminat“, „v-aducem data viitoare“. Nuuu, bineînțeles că nu trebuiau lăsați să-și facă jocul. Avea planurile lui cu străinii din vale.

Se ridică de la masă și le porunci scurt celor doi fii:

— Terminați repede! V-aștept afară! După câteva minute apărură și cei doi băieți care încă mai mestecau ultimul dumaticat. Le făcu semn să se apropie.

„Îi vom face să plece înapoi, de unde au venit!“ spuse tatăl fără să-și miște buzele. Era o pricepere secretă a lor de care se foloseau uneori pentru a-i păcăli pe cei din convoi, când dădeau la schimb marfă agricolă proastă. Nu știa cum doar lor le reușea, dar puteau să vorbească între ei fără să-i audă și ceilalți. „Mai întâi le vom opri apa“, hotărî tatăl care încă mai fierbea de ciudă. Băieții receptară mesajul cuprinși de

nedumerire. Trecură alte câteva clipe până să primească și să înțeleagă planul pus la cale de tatăl lor dar și rostul dorinței sale de răzbunare.

Era un singur pârlăș care alimenta mai multe ferme, înșirate dealungul apei. Știa că a străinilor era ultima fermă. N-aveau cum să se certe cu ceilalți. Până seara cărară bârne din lemn și scânduri până la un platou din apropiere, unde albia pârlăului se îngusta. Cei trei ridicară un stăvilar, iar în numai câteva ore apa ieșea darnic din matca sa, împrăștiindu-se pe câmp.

A doua zi, pe lumină, dădură fuga până la hotarul dintre cele două proprietăți, să vadă care era reacția vecinilor. Fără prea mare efort, pricepu din prima cum stăteau lucrurile. Două cute de piele i se împreunară deasupra ochilor, iar un rictus îi strâmbă gura într-un zâmbet perfid. „Naiba să-i ia pe toți străinii...“ le transmise în gând

fiilor. Așa cum se vedea în vale, de la distanță, parcă un mușuroi de furnici prinsese viață chiar sub ochii lui. Vecinii se apucaseră de treabă cu noaptea în cap. Nu-i venea a crede. Forau un puț, cu instalații, cu tot tacâmul, iar până la prânz, rezervoarele lor de apă, asemenea unor sfere suspendate, erau din nou pline. Frământările îi înnegurau iarăși mintea. Aveau și utilaje de foraj? Unele dintre ele nici nu știa la ce foloseau, iar lipsa răspunsurilor îl chinuia mai rău decât un cui ascuțit în talpa pantofului. Există în mintea sa și satisfacția răutăcioasă că le dăduse o lecție usturătoare. Fii săi primiră ezitant gândurile malițioase ale tatălui care credea că astfel era posibil ca unul dintre vecini să vină la ușa lui și să protesteze. Așa avea să afle și cine sunt ei cu adevărat.

Până seara se învărti neliniștit prin fața casei, dar nu veni nimeni. Supărarea

creștea în el precum un aluat pus la dospit. Așadar, erau prea mândri să-l caute și să-i ceară socoteală. Biiine! Le va pregăti o nouă surpriză de-o să-l țină minte cât vor trăi.

Noaptea, târziu, împreună cu băieții, tăie pe furiș câțiva stâlpii din lemn pe care erau suspendate firele electrice ce alimentau ferma vecinilor. „Bună treabă!” transmise un gând de satisfacție fermierul, în timp ce se strecura tăcut, înapoi spre fermă, ca o umbră subțire precum trupul său longilin și uscat. Peste vale căzu un întineric adânc, întreținut și de cerul smolit, fără lună. Nu simțea nici o vină. Stâlpii erau pe pământul său? Erau! Așa că, „dragii” lui vecini n-aveau decât să-și pună alți stâlpi cu mare cheltuială. Nu erau ei ăia cubani?

Dimineața, străinii își începuseră din nou agitația. În câteva ceasuri ridicaseră trei schele pe care montaseră elice mari, la tot atâtea generatoare eoliene.

Fermierul îi privea și înghițea în sec, simțind cum cerul gurii i se usucă, iar limba simțea gustul amărăciunii, la fel ca cea din suflet. Nu putea să-și ascundă însă un oarecare sentiment de admirație față de hărnicia și priceperea uluitoare a străinilor.

Așteptă din nou, ziua întreagă, să vină cineva din vale dar bineînțeles că nu apăruse nimeni. Fusesse doar o altă încercare ușoară pentru ei? Nici o problemă, el nu obosise. Avea să-i vadă pe unde vor scoate cămașa, pentru că seara următoare dădu foc fâșiei de pădure ce se termina chiar în spatele unei construcții, nou ridicată, a vecinilor. Era o anexă separată a locuinței principale, probabil destinată personalului tehnic fiindcă avea mai multe instalații necunoscute care se întrezăreau dincolo de acoperișul învelit cu olană roșie. Pereții erau din scânduri vopsite în alb, cu ferestre mari, semiovale, din sticlă colorată.

Lumina flăcărilor aduse tot mai aproape de rafalele unui vânt călduț, proiecta un joc de umbre mișcătoare, săltărețe, pe zidurile celorlalte clădiri. Un spectacol reușit de lumini la care se adăuga și viermuiala vecinilor panicați. Aha! Aveau și pompe de apă. Frumos! Puternice mașini... și eficiente. „O să stingă incendiul, dar vor avea

p a g u b e

 nenumărate“, le transmise un gând fiilor săi. Cei doi tineri fermieri priveau absorbiți la haosul iscat. Acoperișul aproape că fusese devorat de flăcări, geamuri sparte, băltoace de apă cât cuprindea cu privirea, dezastru peste tot...

Se întoarse acasă și adormi liniștit, fără vise. Dimineața luă micul dejun discutând vrute și nevrute cu băieții care păreau contaminați de buna lui dispoziție. Aproape uitase că trebuia să își folosească prudent darul vorbirii fără cuvinte, pentru a nu fi descoperiți. Fără să le pese câtuși de puțin, vorbiră prin gânduri energice despre treburile pe care le aveau de făcut în ogradă, până la sfârșitul zilei; despre recoltele care arătau foarte bogate; despre vremea bună de secerat apoi se făcu liniște și gândul ivit simultan în mintea celor trei spunea că se înșeală. Tatăl se ridică brusc de la masă și o luă iute la picior către hotarul dintre cele două ferme. Își căută un loc cu o priveliște bună și se așeză rezemat de un copăcel, așteptând parcă să înceapă un spectacol imaginar.

Pădurea arsă schimbă perspectiva și aspectul locului. Nu se neliniști. Lucrurile trebuiau văzute pe îndelete. Mai întâi căută cu privirea clădirea arsă. Căuta ceva care trebuia să semene cu o ruină. În stânga erau rezervoarele de apă, da, le recunosc imediat, apoi un fel de hambar a cărui destinație nu o știa și, în fine rui... Holbă ochii mai multe minute în șir, fix, fără să deslușească realitatea. Clădirea era acolo, bine mersi, reparată, iar pe acoperișul ei, câteva mogâldețe așezau ultimele bucăți de olană roșie nou-nouță. Pe pantă, ceva mai sus de clădire, două agregate își făceau de lucru săpând gropi și înfigând în pământ puiți de arbuști cu un smoc de verdeață în vârf. Acum lăsaseră un spațiu de protecție între pădure și clădire.

Simțea cum inima vrea să-i spargă pieptul. În sufletul său fermentau, la un loc, sentimente și trăiri contradictorii. Ură alături de admirație. Uimire alături de teamă. Trăia un fior nou pentru că nu putea să priceapă

cum reușesc, iar ceea ce nu pricepea însemna necunoscut și necunoscutul aducea întotdeauna puțină teamă. Cine erau străinii aceștia?

Seara următoare, mai mult dintr-o inerție a jocului periculos în care se aruncase cu atâta ușurință, decât din convingerea că va reuși să realizeze ceva, trecu pentru prima oară hotarul dintre cele două ferme și, cu inima tresăltând de teamă la fiecare pas, se furișă aproape de hambarul uriaș în care străinii păreau să țină alte unelte sofisticate. Cu aceeași frică de necunoscut, merse aplecat pe lângă peretele hambarului. Mâinile sale frământau două batoane de dinamită legate între ele cu un fitil lung. Era ultima sa armă împotriva misterioșilor săi vecini. Nimeni nu știa de explozibil, nici măcar fii săi. Le furase din mașinile convoiului, altfel nu ar fi primit ceva atât de periculos. Săpă sub peretele hambarului, înfipse batoanele de dinamită, scoase un chibrit și aprinse capătul inflamabil al fitilului improvizat de el. O luă la fugă, înapoi către ferma sa. Alerga fără să privească în urmă. După ce trecu hotarul auzi și bubuitul încărcăturii.

Calculase bine și n-avea de ce să se mai teamă, poate doar de întrebările băieților lui.

În ziua următoare, vecinii reparaseră deja imensul hambar înlocuind peretele distrus cu două plăci dintr-un material ușor și rezistent. Nu știa ce fel de material. Care alți oameni ar fi fost capabili de așa ceva? Cine erau? Ce erau? Alte câteva zeci de întrebări îi devorau avid gândurile. Se bucura totuși că nu fuseseră victime, dar fire nevăzute, idei nerostite, fapte și incertitudini, lucruri știute și altele de neimaginat până nu demult, se împleteau în urzeli firave, apoi se destrămau rapid odată cu noi întrebări care tot veneau și veneau peste el. Guvernul. El ar fi putut să facă asta. Era ceva secret, fără îndoială. Dar l-ar fi lăsat ei să-și facă de cap, să-și bată joc de munca lor? Nu, nu, nu... era acolo ceva ce nu dorea să atragă atenția, iar toată tehnologia aceea performantă trebuia să vină de undeva.

Părea neverosimil, dar oamenii aceia se mișcau atât de precis și atât de repede cum nu își amintea să mai fi văzut. Un gând excentric îi dădu fiori pe șira spinării. N-aveau cum să fie la fel ca ei. Auzise cândva, la radio, despre oamenii din alte lumi, despre extraterestrii, creaturi mult mai evoluat. Așa cum îi văzuse, de la distanță, semănau cu oamenii normali. Dar dacă erau altfel și mascau asta cu pricepere? Dacă aveau lucruri ascunse, precum modul lor secret de a vorbi fără cuvinte? Nu știa ce să mai creadă dar era tot mai convins că vecinii lui erau altfel. Probabil că era singurul care își dăduse seama de asta.

Toată noaptea se perpelise în pat fără să aibă curajul să dea crezare deplină temerării sale ipoteze. Ținuse mintea închisă pentru ca băieții să nu afle. La fel se întâmplase și în zilele următoare, dar stătuse liniștit mulțumindu-se doar să-și privească vecinii de la distanță. Nu mai lucra, iar băieții se uitau chiorâș la el fără să aibă curajul să-i reproșeze ceva. Străinii își vedeau mai departe de treabă, ignorându-l. Cât era ziua de lungă îi privea concentrat până ce ochii începeau să-l doară, până când

întunericul serii îl gonia în casă.

Îndelungata stare de veghe îi ascuțise simțurile. Începuse să vadă lucruri noi, ca de exemplu o mulțime de antene bine mascate printre crestele acoperișurilor, apoi o sumedenie de cabluri electrice și panouri pline de dispozitive mărunte pe care unii dintre ei le plimbau dintr-o clădire în alta. O dorință arzătoare de a cunoaște mai multe, de a scoate adevărul la lumină, creștea în sufletul său acaparându-i voința cu rapacitate.

După câteva zile răbdarea sa plesni ca un balon umflat prea tare. Imediat ce veni noaptea păși mărunț, fără zgomot, se strecură în întuneric până sub una dintre ferestrele luminate ale vecinilor. Era singura fereastră deschisă pe partea opusă fermei sale. N-ar fi putut vedea niciodată, de la distanță ce se întâmplă înăuntru, iar vecinii știau al naibii de bine să se ferească. Ridică prudent capul deasupra pervazului și privi înăuntru, cu ochii săi mari și întunecați. Pereții camerei erau acoperiți în întregime cu aparate și ecrane luminoase. Pe cele mai multe dintre ele se vedea ferma sa, din unghiuri diferite, casa, toate acareturile, banca de lemn dintre cei doi platani. Era uimit că și el se afla sub observația lor, probabil de mult

→ timp. Nici nu știa ce ar trebui să simtă după o astfel de descoperire, doar că în acel moment nu avea nici neliniște, nici teamă, nici măcar curajul să îi întrebe de ce îl urmăreau... și cu ce aparatură?

Se mulțumi să rămână ascuns sub fereastra deschisă și să asculte. În centrul odăii, înfipti în fotolii, doi dintre străini stăteau de vorbă și arătau ciudat cu părul lor scurt, sârmos, de pe cap și cu ochii mici înghesuiți sub frunte. Fiecare avea și câte un dispozitiv cu două proeminențe laterale prin care ascultau ceva. Încă nu deslușea menirea aparatelor. De unde se afla el putea înțelege doar frânturi de conversație, de aceea își concentră atenția și pe gândurile lor care veneau la fel de fragmentar.

— Ești mai nou, nu știi... primul l-am găsit în '47, în New Mexico... din Rusia, ceilalți doi... mai tineri. Acum pare mult mai simplu de când cu noua tehnologie... sinaptică. Nu înțeleg, de unde... violența?

Celălalt străin mormăi a aprobare față de spusele primului și completă:

— ... da, controlul memoriei ajută... cazul lor... sunt mult mai evoluți... nu știm cât mai putem să mergem... fermieri și toată povestea cu epidemia.

— A început din senin nebunia... multe probleme pe acest caz.

— Am rezerve și eu....?

— Știu că au fost probleme... dar câți bani și câtă muncă...

Le simți gândurile preocupate.

— Cât crezi că mai putem întinde coarda... izolarea nu a avut efecte prea bune... psihologic... pare inuman... toți trei sunt ființe raționale, ...avem dreptul?

— Ai văzut pornirile violente... consecințe... soarta Pământului în joc...

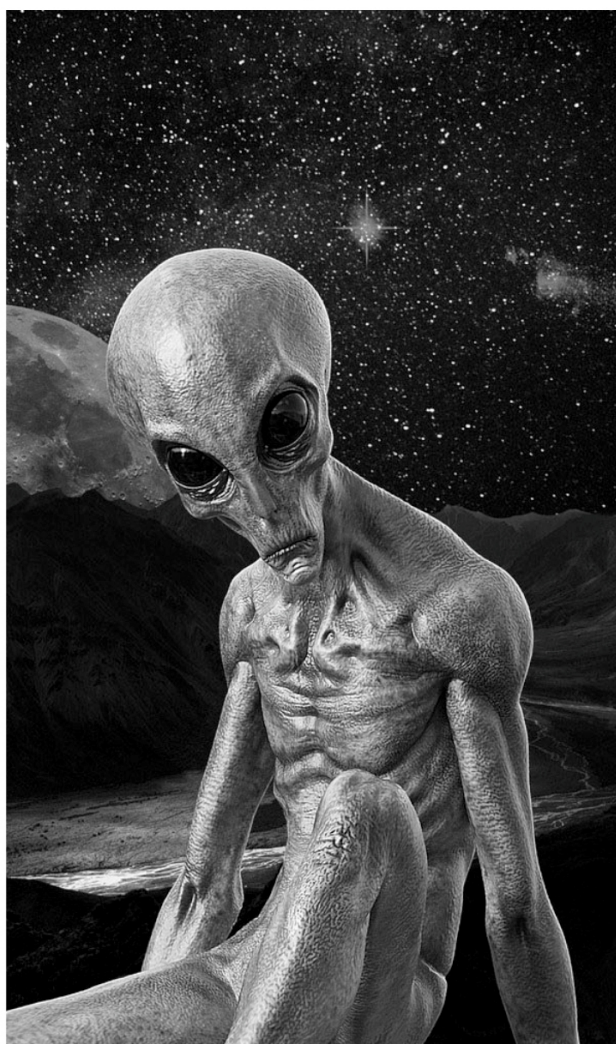
Fermierului i se părea ciudat că străinii aceia vorbeau despre el și despre cei doi băieți ai săi, numai că totul îi apărea acum întors pe dos, ca într-o farsă sinistră.

Alergă amețit către casă. Pe drum, scormoni febril prin memorie după ceva care să contrazică spusele străinilor sau să infirme

măcar un strop din ceea ce i se părea că înțelesese.

Nu-și amintea de copilărie. Se știa dintotdeauna fermier, nimic mai mult. Cu cine făcuse băieții? Când construisese ferma, casa? Nimic nu îi revela amintiri în această direcție. Nimic nu putea explica unde se pierduseră zeci de ani din viața sa, iar lumea din jurul său deveni deodată complet străină și ostilă.

Împovărat de întrebări, se așază ostenit pe banca dintre cei doi platani. Trecutul era gol ca și sufletul său. Privi resemnat în jur cu ochii săi imenși, lenticulari, simțindu-și creierul bătuit de o revelație întunecată. Se scărpină nervos între între cele șase degete de la mâna stângă și ridică spre cer capul său lipsit de păr și de pavilioanele urechilor. Deasupra, puzderie de stele spre care zbura gândul său descătușat și încrezător că, undeva, exista o lume cu oameni asemenea lui.

CĂDEREA

de Monica Smeu

Nu mă pot mișca. Transpirația mi se scurge rece prin păr, apoi pe tâmpile și pe față. Hainele sunt lipite de piele. Poate ar trebui să renunț. Brațele și picioarele mă dor de încordare, vreau să scap, aș face orice să scap. Nu ajung la telefon, sunt prea departe de geam și sunt aproape mort. Nu, asta nu se poate întâmpla, chiar dacă mă aflu, în propria mea casă, aproape inconștient și legat strâns cu o frânghie roșie.

- Coordonare număr, redactare, tehnoredactare:

Mircea Cărbunaru

- Publicație cu tiraj limitat realizată de:

**Cenaclul S.F.&F al
Asociației Culturale
ArtZONE Brăila**

cu sprijinul

**Bibliotecii Județene
"Panait Istrati" Brăila**
(director **Dragoș Neagu;**

- ISSN 2784 - 1294
- ISSN-L 2784 - 1294

Ironic, roșu ar trebui să simbolizeze fericirea și totuși acum îmi aduce atât de multă durere. Corpul meu arde și inima este însetată de ceva ce continuă să-mi rămână necunoscut... o neliniște, agitație și suferință. Le simt la nivelul minții, dar mai mult al inimii. Nu-mi găsesc pacea, o piesa lipsește din mine. Am impresia că dacă mă voi transforma în cenușă tot aș mai arde, de aceea nu mă pot concentra la cum îmi taie funia pielea.

Ațipesc. Am coșmaruri, mă trezesc, mă zbat, urlu și leșin, din nou. Cad în abis. Problema nu este faptul că sunt legat, deși aceasta ar fi cea mai evidentă, ci faptul că mintea mea este incapabilă să găsească o soluție salvatoare, în schimb mă ucide cu scenarii cinice. Mi se pare că aud ușa, cineva intră în cameră și mă găsește mort, cineva mă strigă pe nume. Mă visez târându-mă după un strop de apă. Degeaba. Sunt prins de-a binelea. Cred că pur și simplu trebuie să-mi accept soarta, am încercat totul. Îmi sprijin capul de perete.

Interfonul mă face să revin la vechea suferință. Un râs straniu mă cuprinde, iar șansa de a fi

salvat e la vreo cinci pași de mine, însă corpul meu este inutil. Iar sună! Mă scurg pe peretele care mi-a ținut de urât, lipsit de orice speranță, cu ochii plini de lacrimi amare. E prima dată când aș vrea să știu cum să mă rog. Îmi îndrept privirea spre locul unde ar trebui să fie cerul și îmi doresc să se deschidă porțile Raiului, dar văd doar tavanul.

Deodată strânsoarea devine suportabilă sau doar încep să mă obișnuiesc? Se slăbește, iar funia începe să cadă, se deșiră, se deznoadă, mă eliberează, până rămâne doar un mic nod prins de degetul meu mic. Acum firul vine de după ușă. Respir ușurat, dar sunt nedumerit, nu înțeleg nimic. "Bum! Bum! Bum!". Bate la ușă.

— E deschis! reușesc să rostesc.

"Bum! Bum! Bum!". Mă târâsc, până la jumătatea drumului și încerc să mă ridic, dar picioarele mele au consistența unui pai. Trebuie să deschid, sunt curios sau mai bine zis, tentat, iar firul mă trăge ca pe un câine.

— E deschis, pentru numele lui Dumnezeu!

Mânerul coboară. Ușa se rotește în balamale cu scârțâit lugubru, lovindu-se de perete. În prag stă nimeni alta decât curiera. Frânghia era înnodată de degetul ei mic, dar numai eu puteam vedea acest lucru. Își dă pe spate părul răvășit și negru, iar printre răsufări spune răgușit:

— Îmi pare rău, cred că m-am rătăcit! Sunteți bine?

Atunci am știut ce îi lipsea inimii mele, în tot acest timp.

Autori:

Monica Smeu

Mircea Șt. Cărbunaru

Maria Teodora Popescu

Gabriel Leonard Sîrbu

Mircea Cărbunaru